

Мартин Дамянов

Кървави корени

Гуалф-Син-Еган се прибра рано. От строителната компания, в която работеше като главен архитект, си отиде направо в къщи. Паркира близо до една леха и за малко не стъпка розовия храст на жена му докато маневрираше. Постави дланта си върху външния сензор и главния компютър на къщата свърши останалото – отвори вратата, пусна ароматизираща смес в климатичната система и запали осветлението. Гуалф бе проектирал сам къщата си, още докато беше в последния випуск на университета, но му се отдаде да я построи едва след като се ожени и местният ръководен орган одобри семейния му план. Отпуснаха му място за двуетажна къща с двор, където можеше да си построи басейн, ако пожелае (в Гуала-Парон нямаше проблеми с водата), да засади хайар или градински цветя, или каквото и да било друго стига да не увреди непоправимо собствеността, защото след смъртта му тя щеше да бъде прехвърлена на други наематели. Семейният му план предвиждаше две деца и трима домашни любимци, нещо за което повечето хора само можеха да мечтаят.

Но беше ли щастлив? Според националната статистика – да. Дълго време той също мислеше, че това е така – имаше прекрасна любяща жена, две добри деца, дългокосмест дудбан със смешното име Неро (който кастрираха още докато беше малък), какво друго му трябваше?

Нищо. Или напротив?

Щастието не го планираше правителството. Нямаше как, иначе ако имаха минимална възможност сто процента биха опитали: „Отпускаме ви петнадесет риана искрено щастие, седем риана луда любов и двадесет и четири – доволна старост.“

Точно в този момент на Гуалф му се искаше да вдигне правителствения център във въздуха (и знаеше как да го направи). Те не можеха да контролират щастието, но въпреки това много прецизно го дефинираха:

„...щастието е психологичен феномен, с който се изразява пълноценността на живота на индивида и неговото интегриране в обществото, основна предпоставка за който е възпитателния процес (вж. Гл. 17, пар. 134)“

Бяха добри. Дотолкова бяха успели да го вкарат в главите на хората, че дори Гуалф им вярваше. Те бяха прави, колкото и да не му се искаше да признае. Истината беше една. И беше на тяхна страна.

Гуалф се тръшна на дивана с чаша в ръка, като за по-сигурно беше донесъл и бутилката. Главата го болеше – бъкеше от термини като: „социално-патологичен феномен“ или „генетично-асимилационен конфликт“, с които беше натъпкано писмото от Националния Интеграционен

Център. Трябваше му време да помисли на спокойствие, тъй като в службата започнаха да се появяват подозрителни погледи. След като получи последното повишение и оглави екипа по проекта за новия търговски център, много от клюките престанаха да достигат до него. През последните години назначиха млади архитекти, които по коридорите го гледаха със страхопочитание и респект, много от старите му колеги напуснаха, а други престанаха да говорят с него поради завист или от отегчение. Далеч не си правеше илюзии, че е обичан от всички, но си даваше сметка, че една потвърдена клюка може да съсипе кариерата му за отрицателно време. Това беше на път да се случи. Това вече се случваше.

„Но, защо? Защо точно в моето семейство? Къде сгреших?“ – той сипа от течността в чашата и я преполови. Отпусна се доколкото можеше, положи ръката си с полупразната чаша върху меката облегалка на дивана и вдигна краката си върху изкусно резбованата дървена масичка. Климатикът бълваше ароматен въздух точно над него като леко разрошваше остатъците от косата му, времето навън беше прекрасно – напъпилата пролет беше изсипала хиляди кошници с бели и розови цветове по дърветата, улиците и площадите бяха пълни със смеещи се млади хора (един от тях бе синът му Леиф) въздухът ухаеше на живот и на младост, а на него му идеше да умре. Безсилието му да промени нещата беше подплатено с факти и от това му ставаше още по-тежко. Само преди няколко дни семейният адвокат отвори предсмъртното писмо на баща му (което бе написано преди повече от десет риана), но той го усещаше сякаш бе изминала вече цяла вечност. Не можеше да си представи по-голям ужас, от този който рисуваха ледените слова на покойният му баща. Само за един миг се срина целият му живот, всичко в което беше вярвал. Същата вечер каза на Ириана – жена му и тя плака цяла нощ. Сякаш още чувстваше хлипанията ѝ. Добре, че децата живееха настрани.

Проблемите започнаха да се трупат, още когато Леиф беше на шест риана. Възпитателите му недоволстваха – бил прекалено буен, пречел на образователния процес, не можел да участва пълноценно в него. Тогава го отдаваха на прекомерната му енергия и Гуалф не криеше задоволството си от факта, че синът му кипи от живот. Гуалф имаше едно на ум, че този разрушителен потенциал, който се проявява в детството, в по-късните години от живота се овладява и се трансформира в съвсем друга насока – съзидателна. Най-големите умове на света са били луди глави в ранните си години, та това е толкова нормално, защо да се притеснява? Калул, по-малкият му син пък беше съвсем различен – тихо и

скромно момче, не би причинил неудобство никому, камо ли да измисли и приложи някаква по-сериозна пакост. Липсваше му кураж. Ако трябваше да се притеснява за някого, то това беше Калул. Как щеше да се реализира навън, да направи кариера, когато се притесняваше да общува с непознати? Как щеше да създаде семейство, след като първото момиче, което заговори открито за секс пред него ще му докара стомашни контракции? Понякога (когато бяха сами) жена му се шегуваше, че от агенцията за семейно планиране са ѝ препоръчали да смеси генетичните линии, но са объркали носителите. В такива случаи Гуалф я обръщаше по гръб и започваше да я налага по дупето „ах, ти лошо момиче“. После правеха секс.

Но неприятностите с Леиф продължиха и в училище – бягства от час, спорове с преподаватели, побои над съучениците си. Бяха го уличили в кражба, в консумиране на стимулиращи и упойващи вещества. Гуалф бе чест посетител в директорския кабинет в късните часове. Вечерта се прибираше мрачен и дълго не можеше да заспи, не знаеше какво да прави – ограничителната възрастова граница приближаваше, а Леиф беше все още под чертата. Бе получил вече първата картичка от Интеграционния Център. После получи още. Вчера получи последната.

Жена му паркира отпред и влезе с бързи крачки в къщата. Беше нервна и това ѝ личеше – чертите на лицето ѝ бяха изострени, очите ѝ – широко отворени, често оправяше косата си. Раздразнението и бе докарало доста безсънни нощи, които скъпият грим трудно прикриваше. Беше висока стандартните два и половина метра, с синьо-зелена коса и красиви обли черти по лицето и тялото. Имаше стройна фигура – някога беше спортувала гимнастика, но след това бе съумяла да се поддържа. „Моята русалка“ – така я наричаше Гуалф. „Хубава като морето и гъвкава като времето. Затова са те кръстили Ириана – като времето.“

Видя го да стои на дивана и се втурна към него. Прегърна го силно, сякаш търсеше утехата, която само той би ѝ дал. Дишаше тежко и дъхът ѝ пареше врата му.

– Какво ще правим, Гуалф? Какво ще правим? Какво... – повтаряше тя без да спира и няколко огнени сълзи опариха врата му. – Днес е денят, в който...

– Млъкни, Ириана! – каза строго Гуалф, но сърцето му се късаше от болка. – Трябва да бъдеш силна, трябва да го преодолееш. Знаеш, че това трябва да стане. Просто няма друг начин.

– Да, но...

Той я погали нежно по косата. Чувстваше мъката ѝ, тя сякаш

струеше от нея. Как ли е издържала толкова време? Един мъчителен, продължителен ден, в който се е борила с най-големите страхове без да има кой да ѝ помогне, да я утеши. „Бедната Ириана. Бедният аз!“

– Не можем ли да опитаме отново с консервативната терапия? – тя хълцаше и поглъщаше сълзите си. Беше като малко момиче, толкова искрена в мъката си, толкова нещастна, колкото нито един мъж не може да бъде.

– Получихме две отсрочки, знаеш това. Заради втората едва не ме уволниха – отсъствах от финалните преговори на най-крупната сделка през последните пет години. Няма друг начин.

– Ами Калул? Как ще му кажем?

– Нищо няма да му казваме. Ще го напиша в писмо и ще го оставя при Сан-Берг, както е постъпил баща ми – „да се отвори само при крайна нужда“.

– И ще го съсипеш.

– Точно както направи баща ми.

– Господи, колко е несправедливо! – изхълца тя.

– Искаш ли малко? – Гуалф повдигна шишето и наля в своята чаша.

Тя поклати глава, но бързо размисли. Отпи две големи глътки и му върна чашата празна.

– По-добре да не пиеш повече. Това може да го усъмни.

– Получих точни инструкции и в тях не влизаше забрана върху консумацията на алкохол.

Ириана се изправи до него и взе шишето.

– Гуалф-Син-Еган не ставай глупак! Нека мъката не пречи на разума ти, овладей се! – Лицето ѝ се изопна съвсем, очите ѝ се присвиха и като че ли се появиха особени пламъчета в тях.

„Как ли е издържала моята любима? Ето как – като е раздавала справедливостта, която сърцето ѝ не желае. Като се е правела на силна, на невъзмутима... А после вечерта, когато всичко най-сетне приключи, ще плаче тихо на рамото ми и ще удави мъката си в сълзи. Аз не плача и затова ще я удавя в алкохол. Утре е почивен ден и не съм на работа. Утре вече ще съм друг човек.“

– Отивам да се преоблека, а ти само да си посмял да пиеш! Ще те накарам да...

– Съжалявам?

Тя постоя така за кратко като го гледаше право в очите. Лицето ѝ се изкриви – като последица от това, което се беше родило в ума ѝ, като резултат от горчивата кръв, която потече във вените ѝ. После избухна в

сълзи.

– Извинявай! Не исках да стане така. Не исках да се караме. Не и днес.

Хвърли се на врата му и го запрегръща.

– Хайде стига! Успокой се. Не плачи...

– Не мога... не мога да се примиря с мисълта за това. Просто не мога. Иде ми да се самоубия. Ако не го преживея сигурно ще го направя.

– Стига Ириана! Това са глупости! Ами аз? Ами Калул? Как може да си толкова егоцентрична? Не можеш да прехвърлиш всичко на мен! Мъката ни е обща и трябва сами да я преодолеем. И колкото по-безболезнено стане това, толкова по-добре. Заради Калул. Заради нас!

Тя продължаваше да го стиска с юмруци и да хълца.

– Хайде престани, ризата ми вече е цялата мокра, трябва да се преоблека. Какво си намислила за вечеря?

– Каларини. – каза тя. – Каларини в торумелов сос и корени от диарго, стемло за десерт. Любимото ястие на Леиф. – после се отблъсна от него и стана. – Отивам да се изкъпя и преоблека. – по пътя към банята бършеше сълзите си.

– Добре.

Когато тя се отдалечи, той посегна отново към шишето. Отвори го, но се поколеба преди да налее. После вдигна бавно чашата към устата си и отпи. Внезапно му причерня пред очите и стомаха му се надигна към гърлото без никакво предупреждение, което бе последвано от рязко и шумно повръщане, сякаш някакъв бент се отприщваше в него. Това му донесе невероятно облекчение.

Обърса устата си с ръкав.

Беше двадесет и пет и осемдесет. В тридесет щеше да дойде Леиф. В тридесет и половина започва шоуто на Марго-Ол по стереовизията. В тридесет и един всичко щеше да е приключило. И нищо вече нямаше да е същото.

– Коя е тя? Кажй ни, Леиф! Познаваме ли я? – Ириана се заливаше от смях и тропаше с вилица по масата. Въпреки препоръките Гуалф беше отказал да пие тонизатори (искаше да е съвсем трезв, когато това се случи) и ядеше мрачно от чинията си. От време на време се усмихваше.

– Стига, мамо! Когато му дойде времето ще разбереш.

– От добър род ли е? Хубава ли е?

– Не колкото ти си била на младини.

– Уважаеми, това обида ли беше? Аз още се чувствам млада, Гуалф?

Гуалф тръсна вилицата си върху чинията и обърса устата си със салфетка.

– Кажи ми, синко, при теб всичко наред ли е?

Погледът на Ириана трепна. За да не се издаде, тя прикри лицето си с каната фирно. Поднесе го към чашата на сина си.

– Искаш ли още, Леиф?

– Не, благодаря. – каза той рязко и отблъсна ръката ѝ с припрян жест. – Добре съм, татко. Не се оплаквам.

– Радвам се синко. Дано е така.

– Хайде Леиф, разкажи ми за новото си гадже!

„Господи колко е невъзмутима. Лицемерно невъзмутима!“ – мислеше си Гуалф. „Ако не бях видял мъката в очите ѝ, щях да си помисля, че всичко е сън. Един кошмарен сън. Дано свърши по-скоро!“

– Няма нищо за разказване. Тя е хубава, от добър род и мисля, че съм влюбен в нея. Мисля, че ще се оженим.

Гуалф се закашля.

– Ето това се казва новина. Чу ли Гуалф? – каза Ириана като потупваше мъжа си по гърба. Погледът ѝ блуждаеше объркано, но усмивката не слизаше от лицето ѝ.

– Мислиш ли, че не чух? – той обърса устата си със салфетка. – Не е ли малко прибързано от твоя страна, Леиф? – попита небрежно, а през това време си мислеше:

„Интеграционния център никога не биха го допуснали. Още една генетична деформация и ще забранят на Калул да има деца. Това трябва да спре!“

– Ами ти, татко, на колко години се ожени за мама?

– Това беше друга история. Аз никога не съм имал проблеми с интеграционния.

– Стига, Гуалф. Прекаляваш.

– Не, мамо, всичко е наред. Татко е прав, доста обърках краищата напоследък. Но аз като че ли се промених. Това момиче ме промени, не зная как – сигурно е направила магия. – той се засмя.

Ириана погледна Гуалф с плаха надежда.

– Но сигурно ти трябва доста пари за нея, имам предвид да сте заедно... излиза скъпичко, нали?

– Не разбирам какво намекваш, татко. – каза Леиф, а гласът му звучеше объркано. – Знам само, че за нея съм готов на всичко. На всичко! – той говореше тъй разпалено, сякаш бе почувствал заплахата, която бе надвиснала над него и бе опитал да се защити. По единствения начин,

който познаваше – като нападне.

„Изобщо не си се променил синко. Само си мислиш така. Защо трябваше да се стига до тук? По-добре да бяхме избързали. Това съвсем ще съкруши Ириана.“

– Кога ще ни я покажеш? – намеси се Ириана. Макар под психо-тонизиращ чадър, тя чувстваше, че нещата не бива да стават така. Разговорът бе загрубял прекалено много. – Твоята приятелка?

– Скоро мамо. Съвсем скоро.

– Синко има ли още нещо, което искаш да ни кажеш?

Леиф бавно остави приборите на масата. Заговори спокойно, но гласът му бе леден. За един кратък миг Гуалф си помисли, че синът му знае.

– Питаш ме дали е бременна?

Ириана заби нокти в дланите си.

– Не е. – каза Леиф през смях. На фона на абсолютната тишина, той прозвуча зловещо. После ентусиазирано заговори: – Още не е забременяла. аз просто я обичам. Освен това тя ме харесва такъв, какъвто съм и не иска да ме променя, както това искате вие. Онова лечение – в клиниката беше напълно излишно. аз съм пълноценен човек. Мога сам да се грижа за себе си...

– Няма нищо по-хубаво от любовта. – каза внезапно Ириана, защото почувства, че за малко ще се разплаче. – Нали Гуалф?

– Така е. – по-скоро констатира той.

„Дано всичко свърши по-скоро.“

– Ириана, скъпа би ли донесла десерта?

– Вече? – погледна го тя стреснато. – Още е рано, скъпи. Леиф не е изял каларините си, а толкова ги обича.

– Не е рано! И без това, сигурно му е дотегнало от такива досадници като нас.

Ириана стана без да противоречи повече и се отправи към кухнята. Двамата помълчаха известно време, гледайки в различни посоки.

– Извинявай! – каза внезапно Гуалф. – Не исках да те засягам. А наскърбих и майка ти, знаеш колко е чувствителна на тази тема.

– Знам. – каза Леиф. – И ти извинявай! Знам, че не съм кой знае какъв син...

– За мен си най-добрият! – прекъсна го Гуалф. Сърцето му биеше яростно в гърдите, като че ли искаше да изхвъркне оттам. – Ти и Калул сте най-прекрасните синове на света. – извика Гуалф. И странното бе, че го мислеше.

Леиф го погледна изненадано. Не успя да каже нищо.

– Ето го и десерта. – Ириана се появи незабелязано като някаква горска фея – със сребърен поднос в ръка. Върху него беше подредила три орнаментирани порцеланови чинии, които съдържаха нещо като желеиран крем, полят обилно със сироп. Отгоре на всеки от тях бяха поставени разнообразни резенчета плодове. Все още усмихната тя започна да сервира десерта. – Заповядай, Леиф!

– Стемло. – извика въодушевено той. – Любимият ми!

– И на баща ти.

„Вече не.“ – помисли си Гуалф. – „Не знам как бих могъл да го опитам повече след днес.“

Започнаха да ядат десерта. Ириана наля в чашите охладен сок от една висока кана и отпи. Ръката ѝ трепереше.

„Още малко. Вече всичко е свършено.“ – мислеше си Гуалф и се насили да преглътне още една хапка.

– Мамо, ти си... върха... – погледа на Леиф се замъгли. Лицето му преbledня и устните му се обезцветиха. Той изпусна вилицата, която държеше. – Мно...го... вку...сен... де...серт. Аз... – Тялото му се наклони към масата, после се олюля, върна се към облегалката на стола и накрая решително полетя напред. Гуалф се стрелна да го подхване и успя, точно преди Леиф да забие нос в десерта.

– Синко. Сине! – извика, но не знаеше как да продължи.

Ириана го каза първа.

– Обичаме те!

И това бяха последните думи, които дочу Леиф през замъгленото си съзнание. После издъхна без изобщо да усети каквото и да било – отровата в десерта действаше мигновено.

– Край. – каза Гуалф. – Това беше.

Ириана просто плачеше.

Гуалф поиска свързка с Интеграционния център и компютъра на къщата му я осигури. Беше стандартна процедура. Скоро щяха да дойдат да приберат тялото. После да вземат проби и да направят анализ. Такива неща се случваха.

Той извади писмото от джоба на ризата си и му хвърли един последен поглед преди да го изгори. Беше чисто бял плик, от едната страна на който пишеше адреса му и печат, върху който с червени печатни букви пишеше: „Строго поверително.“ От другата страна имаше друг печат – на Националния Интеграционен Център. Вътре в писмото пишеше:

– Уважаеми Гуалф-Син-Еган, намерени са неопровержими

доказателства, уличаващи сина ви – Леиф-Син-Еган в кражби и финансови злоупотреби. Забелязания у него социално-патологичен феномен не се е повлиял след проведеното консервативно лечение и това налага неговото дисимилиране. Моля да обърнете внимание, че това е стандартна процедура и цели избягването на евентуален генетично-асимиляционен конфликт. Моля прочетете внимателно инструкциите на страница (2). Искрено вярваме, че ще ги спазвате точно и ще ни съдействате доброволно. В противен случай, ще бъде приложена силата на закона.

Моля, приемете нашите най-искрени съболезнования!

– Дисимилиран! Те наричат това – дисимилиране! Както са дисимилирали брат ми, както са дисимилирали и братът на баща ми.- Гуалф стисна зъби, прехапвайки езика си, вкусвайки кръвта в устата си. Той знаеше, че за целия останал свят синът му беше загинал в автомобилна катастрофа и това го караше сам да си причини физическа болка. В сравнение с другата – истинската, тя беше просто едно успокоение.

– Това са корените ми. – изкърца със зъби. – Изтръгнах ги собствено ръчно и вече не съм жив. Не знам как ще живея. Сега разбирам защо баща ми беше толкова мрачен човек. Това сме ние и това е нашата орис – да имаме кървави корени.

31.03.2002 година

КРАЙ

© 2002 Мартин Дамянов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1712>]